

VERBORGEN
PAREL IN
SMITHUYSERBOS

'Weinig mensen weten van dit kasteeltje'

Het kasteeltje Wolfsdreuvik in het Smithuyserbos bij Lage Vuursche was lange tijd een goed bewaard geheim. Sinds 1 mei stelt 'kasteelheer' en voorzitter van stichting Smithuyserbos Reinier Bouvy (68) het in samenwerking met Yvette van den Berg van NatureBliss open voor bezoekers. Wie als groep een wandelarrangement boekt, kan er een kijkje nemen.

Altijd maar weer mee naar dat bós. Dan zat je met vriendjes en vriendinnetjes 'Swiebertje' of 'Pipo de Clown' te kijken en werd je weer geroepen: 'We gaan naar het bós!' En daar ging je weer. Verschrikkelijk. En pas als het donker was naar huis. Een náchtmerrie", vertelt Reinier Bouvy, terwijl hij over zachte bosgrond tussen de hoge bomen wandelt. Een warme zomerzon prikt er nu en dan fel doorheen. Hij lijkt er plezier in te hebben om de afkeer van zijn jeugdherinneringen half schertsend extra kracht bij te zetten.

WONDERBAARLIJK BOUWSEL

Maar intussen loopt hij toch maar wát trots door het 40 hectare grote Smithuyserbos dat eigendom van zijn familie is. In wat hij vertelt, sluimert liefde door voor wat zijn kleurrijke vader Désiré Bouvy (1915-1993) hier tot stand bracht. De rododendrons die hij tussen de beuken plantte, het paadje dat hij omdoopte in het Zevenheuvelenweggetje: "Wie ze telt, krijgt straf, want ja het zijn er wat minder", maar toch bovenal dat wonderbaarlijke bouwsel diep verborgen in het bos: Wolfsdreuvik. "Het kléinste kasteeltje van Nederland", roept Reinier uit. Zijn vader, die later bekend werd als oprichter en directeur van het Museum Catharijneconvent in Utrecht, liet dit sprookjesachtige kasteeltje met uitkijktoren in 1938 bouwen. Eerder al kocht hij, pas 22 jaar oud, het Smithuyserbos. "Dat vond hij fijn voor zijn moeder die aan astma leed. Wandelen in het bos zou haar gezondheid goed doen. Dat er goedkopere manieren zijn om daar iets aan te doen, laten we maar even achtwege", grinnikt Reinier.



Reinier was als kind doodsbang in het donkere bos, nu zijn het kasteel en de omgeving een belangrijk deel van zijn leven.

SIGAARTJE OP HET DAK

Désiré Bouvy begon destijds met het omvormen en herbepplanten van het bos. "Voordat mijn vader het kocht, wilden speculanten deze bosgrond voor bouwgrond verkopen. Oogstbare bomen zouden er daardoor niet meer over zijn. Daar wilde hij iets aan doen. Hij volgde wat cursussen, want van bosbouw wist hij als jonge kunsthistoricus niks. Al doende bedacht hij dat het handig zou zijn om in het bos een onderkomen te hebben waar je materiaal zoals scheppen of handzagen kon opbergen of kon schuilen bij slecht weer. Hij liet zich inspireren door het huis van zijn broer dat werd ontworpen door architect Jan Rebel. Dat had een torentje met een terras. 'Doe mij ook maar zoets, maar dan groter', zei mijn vader." En zo geschiedde. Als kind hielp hij mee in het bos. 's Avonds zat zijn vader op het dak van het torentje nog een sigaartje te roken en van het bos te genieten tot de zon onderging.



BESCHERMING TEGEN WOLVEN

Onderweg dwaalt Reiniers blik meermaals af naar bijzonderheden, zoals de honderd jaar oude Douglasbomen, soms 40 meter hoog of de Hessenweg, stammend van voor 1600, destijds een brede verbindingsweg voor handelaren met hun karren. En de schans, een verhoging die hen 's nachts bescherming bood tegen wolven. Hij illustreert de wetenswaardigheden met smakelijke anekdotes en vergelijkingen. Een Amerikaanse eik is de Donald Trump onder de bomen: overdadig en machtig. En een Oostenrijkse den doet met zijn harde, stugge naalden denken aan een pleeborstel. Reinier mag dan als kind de pest aan dat 'stomme bos' hebben gehad, langzamerhand ging hij zich er meer mee bemoeien en hielp zijn vader met het beheer ervan. Hij werkte daarnaast bijna veertig jaar bij hoveniersbedrijf BTL, waardoor zijn kennis over planten en bomen groot is. Sinds 1991 zijn Het Smithuyserbos en kasteeltje Wolfsdreuvik eigendom van de stichting Smithuyserbos die bestaat uit familieleden en waarvan Bouvy voorzitter is. Zo blijft het behoud ervan gewaarborgd.

WANDELARRANGEMENTEN VOOR GROEPEN

Via een smal, door groen omzoomd paadje naderen we onze eindbestemming. Plotseling is het daar. Tussen de bladstille bomen tekent zich een feeëriek kasteeltorentje af. Voorheen was het kasteeltje slechts

Tekst: MARLOES DE MOOR

Foto's: ROLAND REINDERS



Diep verscholen in de bossen ligt kasteeltje Wolfsdreuvik.



Yvette: 'Door deze wandelingen kan een groter publiek kennismaken met deze bijzondere plek'

een à twee keer per jaar voor publiek geopend. Sinds 1 mei is dat veranderd. Natuurfotograaf en wandelgids Yvette van den Berg (57) biedt met haar bedrijf NatureBliss wandelarrangementen voor groepen aan, met een bezoek aan Wolfsdreuvik. De onderneming lijkt haar op het lijf geschreven. Vorige zomer was Yvette de eerste die niet ver hier vandaan oog in oog stond met een wolf. Ze legde hem fraai vast. Dat uitgerekend zij nu 'beschermvrouwe' van Wolfsdreuvik mag zijn, kan geen toeval zijn. "Ik vind het erg leuk om te doen. Weinig mensen weten van dit kasteeltje. Zelfs als ze uit de nabije omgeving komen, is het vaak nog onbekend. Door deze wandelingen te organiseren kan een groter publiek kennismaken met deze bijzondere plek", vertelt Yvette. In het koele torentje met betonnen wenteltrap heeft Reinier nieuwe wetenswaardigheden in petto. Bijvoorbeeld over de drie glas-in-loodramen met afbeeldingen van Hubertus, de beschermheilige van de jacht, het familiewapen van Bouvy en de heilige Barbara die volgens de legende in een torentje van Wolfsdreuvik werd opgesloten. Hij is blij met de onthulling van het bosgeheim. "Ik vind het mooi dat nu meer mensen ervan kunnen genieten." ■

MEER INFORMATIE?
naturebliss.nl/kasteel-wolfsdreuvik-smithuyserbos.nl